

pro Religionibus. Lezana tom. 1. cap. 19. num. 35. & in Consulit consulto 40. n. 73.

16. Tamen postea sanctiss. Dom. Clemens X. sua constitutione, quae incipit, *superna Magni* & de verbo ad verbum retuli supra in hoc opusculo Resol. 23. quest. 16. In qua Summus Pontifex Clemens X. revalidat citatam constitutionem Gregorii XV. & dat jurisdictionem Episcopis, ut & contra concionatores, ac Regulares confessores delinquentes quoad ipsam confessionem, aut cum scandalo viventes, vel grave delictum committentes, ut eos valeant suspendere, ac removere à confessionibus audiendis, ad ejus rei effectum revocat omnia privilegia, etiam contenta in copore juris, ut patet ex ipso contextu; vide supra citato loco citataque questione.

17. Ex quo fit manifestum, quod Domini Episcopi non possunt procedere cum censuris contra Regulares, nisi tantum in quinque, vel sex casibus, in tribus appostis in Concilio Tridentino; aliis appostis à D. Clemente X. si deliquerint in confessione, & aliis, ut dixi superiori numero male vixerint, in aliis vero casibus, qui sunt vel quindecim, vel sexdecim, in quibus Concilium, vel jus Canonicum dat potestatem Episcopis, ut procedant contra Regulares exemptos, non est intelligendum per censuras, sed per alias poenas, quia quoties datur eis facultas ad censuras, hoc exprimitur.

18. Cardinalium aliquibus declarationibus Cardinalium, ex quibus videtur colligi Episcopum posse etiam cum censuris Ecclesiasticis, compellere Regulares in casibus, in quibus in eos jurisdictione illi tribuitur à jure communi, facto Concilio, & à constitutionibus Apostolicis.

19. Respondetur; primò: Quod dictae declarationes non ostenduntur authenticæ, & ideo non tenentur eas sequi; ut sæpe jam notavi juxta Decretum Urbani VIII. Secundo: Declarationes Illustrissimorum Cardinalium non habent vim ad derogandum jus commune, nisi consulto Romano Pontifice, ut dixi superiori Resol. quest. 2. num. 5. & in talibus declarationibus nulla fit mentio de consultatione Romani Pontificis, cum nostrum privilegium sit de jure communi, ac constitutionibus Summorum Pontificum. Tertio; quia tales declarationes intelligendæ sunt de Regularibus non habentibus privilegium in contrarium, prout colligitur manifestè ex declaratione sacre Congregationis anno 1587. quam referunt

Rodrig. tom. 1. quest. 45. art. 2. in fine, Suarez tom. 4. de Religione, tract. 8. lib. 1. cap. 10. n. 27. In qua dicitur. *Regulares advenientes monasteria Monialium sine licentia Episcopi, incurrunt in poenam excommunicationis, quam Episcopus suo edicto proposuit nisi Regulares illi haberent ex privilegio, quod non possunt excommunicari, & tunc debent puniri à suis superioribus alia poena.* Ecce jam apparet intentio sacre Congregationis, quod Regulares habentes privilegium, non ligantur censuris Episcoporum, sed si deliquerint à suis superioribus sunt puniendi. Respondetur & quarto, ut tenent Hieron. Rodrig. in compendio. Resolut. 118. num. 1. Pottel. in additionibus ad dubia Regularia, verb. *Processiones, num. 1. ex Quaranta verb. Præcedentia in fine, Barbosa in remissionibus, ad Con-*

cil. Trident. sess. 26. cap. 13. §. *Compellantur* de Regularibus sæpe à sacra Congregatione Cardinalium determinatum fuisse. Non posse, Regulares compelli ab Episcopo per censuras ad processiones & inde nostra sententia magis confirmatur.

Arguitur secundo; data potestate alicui ad aliquod munus, consequenter datur ei, quidquid necessarium ad illud debet exequendum, cap. *Pastorali, cap. Præterea de officio legati l. 2. ff. de jurisdictione omnium judicium.* Sed Episcopis datur jurisdictione regendi, ac rectè gubernandi suas Ecclesias, & quod valeant compellere Regulares etiam exemptos in multis casibus; ergo etiam eis data est potestas ferendi censuras in Regulares, si hoc fuerit necessarium.

Respondetur distinguendo majorem; data potestate alicui, dantur cetera necessaria, si ipsa potestas non detur contracta, ac limitata ad aliqua verum est; si verò ipsa potestas datur limitata, falsum est, unde cum Summus Pontifex dat Episcopis jurisdictionem gubernandi suas Ecclesias, ac ferendi censuras, dat limitatè, excipiendo multos, casus; nec enim Episcopi habent jurisdictionem plenariam in omnibus, ut est manifestum, sic etiam excipiuntur mendicantes, ut non subditi Episcopis, ut patet ex jure, ac privilegii supra citatis, inde fit quod in ipsos mendicantes ut pote exceptos à jure, non valeant proferre censuras.

Arguitur tertio; sicut in naturalibus natura non dat potentiam, sine efficientia ad suos actus producendos, alioquin talis potentia esset frustranea: similiter & in moralibus, non datur potestas destituta armis, & mediis, quibus solet Ecclesia, contumaces compellere, ac rebelles subjicere, ut in simili docet Glossa cap. *super questionem, verb. Excutorem, & cap. Si ex literis, verbo si subdelegamus.* Sed media, & arma, quibus Ecclesia contumaces compellit, sunt censuræ ergo si ordinarii non habent potestatem ferendi censuras in mendicantes, ac exemptos, ejus jurisdictione eorum est frustranea, ac inutilis.

Respondetur; imprimis ad id, quod dicitur de potentia naturalibus, quod sæpe à Deo impediuntur in efficacitate ad suos actus producendos, ob varios fines, ut passim contingit, sic & potestas Episcopi potest esse impedita à Summo Pontifice quoad mendicantes ob magna obsequia, quæ ipsæ Religiones exhibuerunt Ecclesiæ, & ne in multis graventur ab Episcopis, secundo respondetur cum Geminiانو, Hostiensis, Sanchez, & aliis supra citatis; quod potestas Episcopi non est destituta mediis, & armis, quoad exemptos, nam quamvis non possint eos cogere per censuras, possunt tamen cogere per alias poenas verbigratia pecuniarias, vel per privationem vocis activæ, seu passivæ, ac per privationem temporalium, nec ad jurisdictionem Episcoporum requiritur, ut possint adhibere omnia remedia, sed sufficit, quod possint ponere aliqua, ut invenitur in multis aliis iudiciis.

Arguitur quarto, Delegatus representat personam delegantis ex cap. finali, dist. 93. & cap. 1. dist. 94. Glossa vers. *impediunt. Extravag. communium, 2. de sepultur.* Ac proinde facit idem tribunal cum ipso Cap. 2. de consuetudine, Gutierrez

Gutierrez lib. 1. quest. *canonicorum, cap. 1. num. 83. Mejal. de censur. lib. 2. cap. 22. num. 40.* Delegatus agit vices delegantis, Glossa *Versio. Judices ad finem, Extravag. communium de officio Delegat.* Sed delegans, qui est Summus Pontifex potest compellere Regulares censuris ad obediendum, ergo & Episcopus ejus delegatus cum faciat cum ipso unum tribunal.

Hoc argumentum posuit quidam Modernus existimans se cum ipso conficere rem, & meo videri parvam habere vim; nam delegatus representat personam delegantis, non in omnibus, alias delegatus haberet eandem plenitudinem potestatis cum Papa, representat enim personam delegantis in his, quæ ei committuntur, ac in talibus rebus commissis facit unum tribunal cum eo, verbi gratia, Vicarius Generalis facit unum tribunal cum Episcopo, & tamen juxta Concilium Trident. sess. 24. cap. 6. de reformatione, licet Episcopis, potest Episcopus in foro conscientie absolvere ab hæresi occultata, non tamen ejus Vicarius ut patet ex ipso Concilio, ut notant, Nicolaus Garcia disp. 12. cap. 10. num. 85. Anton. Ricciol. de jure personarum lib. 5. cap. 24. num. 7. & plures, quos citant, ac sequuntur Barbosa de potestate Episcopii, part. 1. allegat. 40. à princip. Sanchez tom. 1. in Decalog. lib. 2. cap. 25. à num. 15. Sic & Episcopus est legatus à Papa ad compellendos Regulares, non per censuras, sed alias poenas, ut satis est explicatum, jurisdictione nempe limitata. An illa potestas Episcopi sit derogata per Bullam Cœnæ modo non disputo.

QUESTIO II.

An Capitulum Sede vacante succedat Episcopo in jurisdictione quoad Religiosos?

SUMMARIUM.

- 26 Explicatur illud Capitulum Sede vacante succedit Episcopo in his, quæ sunt de jure ordinario.
27 Quando Episcopi dicuntur ut legati, jurisdictione non transiunt ad Capitulum.
28 Jurisdictione data Episcopis simpliciter, non transiunt ad Capitulum, & n. 29.
30 Probatur primo ex jurisdictione delegata, quam habent Episcopi.
31 Probatur secundo, quia in multis non succedit Capitulum.
32 Ponitur argumentum adversariorum.
33 Facultas Tridentini cap. licet non transiunt ad Capitulum.
34 Ex uno privilegio non fit ex similitudine argumentum ad aliud, & n. 35.

26. In limine istius questionis explicanda est illa universalis cum sua exceptione capitulum Sede vacante succedit Episcopo in his, quæ sunt de jure ordinario, non vero delegato. Ita Frederic. Abbas, Joannes Andreas, Cardinalis Zelarela, Hostiensis, & alii, quos citat, ac sequitur Quaranta verb. capitulum Sede vacante; & idem tenet Suar. de censuris citandus

& probatur ex cap. Ad abolendum de hæres. s. Cap. Ad abolendum. Ubi cum crimen hæresis ob suam gravitatem sit reservatum Pontifici, Pontifex in dicto cap. concedit facultatem Episcopis contra hæreticos, ac Clericis sede vacante, quæ additio esset superflua, si concessio facta Episcopo, conferretur facta capitulo Sede vacante, ergo cum illa potestas esset ex jure delegata contra hæreticos facta Episcopo, non conferretur facta capitulo Sede vacante nisi in hoc fieret specialis delegatio, & expressio, hoc etiam probatur ex cap. His qua, cap. Cum olim de majorat. & ex Clementina I. de hæret. & ex multis aliis locis.

Questio præterea est, an quando Concilium Tridentinum, vel jura dant jurisdictionem Trident. Episcopis in Religiosos, an hæc jurisdictione transeat etiam ad cap. Sede vacante; & in primis hæc jurisdictione in Religiosos non transeat, quando Episcopi dicuntur tanquam legati Sedis Apostolicæ, ut est illud in Tridentino sess. 22. cap. De vit. ndr. & observandis in celebratione Missarum, nec enim sub nomine legati Apostolici venit Capitulum Sede vacante. Tota difficultas est, quando aliquid committitur Episcopis, nulla facta mentione, tanquam legatis, ut est illud de processibus, sess. 25. cap. 13. de Regularibus; an tunc in his terminis jurisdictione transeat ad Capitulum. Aliqui Auctores affirmant factò argumento ex Tridentino in cap. Licet Episcopis, de quo infra.

Dicendum est Capitulum Sede vacante non habere jurisdictionem in Religiosos exemptos, in illis casibus, in quibus habent Episcopi ex speciali commissione, vel Tridentino, vel in aliis locis juris, quamvis in eis Episcopi non dicantur legati Sedis Apostolicæ, sed tantum Episcopi; hanc conclusionem ex his, quæ docent, tenent Toletus lib. 1. cap. 8. n. 5. Suar. tom. 5. de censuris, disp. 41. sect. 2. num. 1. & tom. 4. de poenitentia, disp. 30. sect. 2. num. 6. Aragon. 2. 2. cap. 88. art. 12. conclus. 2. Filiucius tom. 2. tract. 20. cap. 10. num. 276 Castro Palaus part. 1. tract. 4. disp. 1. punct. 38. 1. Ledesma tom. 2. tract. 1. c. 6. post. 20. conclus. Garcia part. 7. cap. 11. num. 27. Bonac. disp. 7. de censuris 74. punct. 1. num. 7. Solorzanus de jure Indiarum tom. 2. lib. 3. cap. 13. & tredecim Doctores pro hac sententia citat, & sequitur Merolla tom. 3. disp. 7. cap. 7. dub. 1. numero 15. & etiam pro hac sententia stat Diana part. 8. tract. 4. Resolut. 2. §. ultimo; & in propriis terminis Bordonius tom. 2. Resolut. 78. num. 107. quest. 26.

Probatur primò; quia jurisdictione, quam habent Episcopi in Religiosos, non est ordinaria, sed delegata, ac specialis, ut aperte constat ex cap. Cum olim de privileg. Et ex multis aliis adductis superiori questione, cum Religiosi sint exempti à jurisdictione Episcoporum, ut patet ex supra citatis locis, jurisdictione in eos, non est ordinaria, sed extraordinaria, ac delegata; nam jurisdictione ordinata est in eos, qui ex jure sunt subiecti, atqui Religiosi ex jure sunt exempti, & non subiecti; ergo jurisdictione erga eos non est ordinaria, sed extraordinaria, ac delegata, atqui ut probatum est Capitulum Sede vacante non succedit Episcopo in jurisdictione delegata, sed ordinaria.

Confirmat

Trident. Clemens X.

Cardinalium declarationes.

Rodrig. Suar.

Declaratio Cardinal.

20.

C. Pastoralis C. Præterea.

21.

Trident.

Garcia.

Barbosa.

24.

Glossa.

27.

Geminiano Hostiensis Sanchez.

24.

Cap. final. Extravag.

Federicus. Abbas. Joannes. Andreas. Cardinalis. Zelarela. Hostiensis. Quaranta. Suar.

Cap. Ex his Cum olim de Clementina I. de hæret.

27.

28.

Tridentino.

29.

Toletus Suar.

Aragon. Filiucius Palaus.

Ledesma Garcia.

Bonacina Solorzanus.

Merolla.

Diana Bordon.

30.

31. Confirmatur, quia Capitulum Sede vacante, in multis non succedit Episcopo; nam licet Episcopus in his, quae pertinent ad clausuram monialium, si collapsa sit etiam in monasterio exempto visitare possit, non tamen Capitulum Sede vacante in tali casu potest visitare, ut communiter tenent multi Doctores, quos citat, ac sequitur Barbosa in collectanea Concilii, sess. 7. c. 8. num. 7. & sess. 21. c. 8. num. 6. sess. 24. c. 3. num. 8. Quod etiam docent multi alii, Armilla verb. Capitulum. num. 2. Azor. part. 1. lib. 3. c. 37. q. 5. Lucerna Regular. verb. Visitare n. 16. Et ratio est, quia illa monasteria sunt exempta, ac proinde in ea Episcopus non habet jurisdictionem ordinariam, sed delegatam, in qua non succedit Episcopo Capitulum Sede vacante.

32. Argues; illa ampla, & lata potestas, quae datur in Concilio Tridentino sess. 24. c. 6. de reformatione, liceat Episcopis, ut valeant dispensare in multis irregularitatibus, & absolvere suos subditos a quibusvis casibus reservatis Sedi Apostolicae; in foro interiori, est potestas delegata, ac extraordinaria, & tamen transit ad Capitulum sede vacante, ut tenent multi Doctores, Henriquez in summ. lib. 6. c. 16. §. 1. & lib. 14. n. 3. & cum multis Sanchez de matrimon. lib. 8. disp. 2. n. 10. Rodriguez Ludovicus Beja Sayrus, Riccius, Piascius, Navar. Guttierrez, quos citat Barbosa ad collectan. Concil. Trident. citata sess. 24. c. 9. insuper adde Leandrum part. 4. tract. 2. de excommunicatione. disp. 17. quest. 43. Panvinium quest. 11. n. 4. & 15. Machado de Perfecto confessore, tom. 2. lib. 4. part. 4. tract. 1. document. 6. n. 4. Ergo etiam a simili, licet Episcopus habeat jurisdictionem extraordinariam, & delegatam in Religiosos exemptos, talis jurisdictione devolvitur ad Capitulum Sede vacante.

33. Ad argumentum desumptum a simili ex potestate concessa in illo Capitulo, liceat Episcopis, negatur id, quod assumit, nempe quod illa potestas concessa Episcopis transeat ad Capitulum Sede vacante, & ita pro hac sententia negativa stant gravissimi Auctores, & omnes illi, quos supra num. 32. pro nostra conclusione citavi, & multi alii, ut ex Magistro Sahagum refert Diana citatus, & praeter alia fundamenta constat ex stilo Curiae Romanae, qui hodie perpetuo observatur, quatenus dispensationes matrimoniales, nunquam diringuntur a Capitulo sede vacante, quamvis id nominatim petatur, sed Episcopo viciniore, quia grandia, & magna negotia Episcopalem dignitatem exigunt, Et confirmatur, ac magis corroboratur haec sententia, ex quadam declaratione Cardinalium, quam adducit Suar. tom. 4. ad 3. part. disp. 30. sect. 4. num. 6. In qua sacra Congregatio explicat ipsum Decretum Concilii Tridentini, liceat Episcopis; sic ait sacra Congregatio: In hoc Decreto non comprehenduntur inferiores habentes jurisdictionem ordinariam, & quasi Episcopalem; sed tantum Episcopi privative, quoad omnes alios. Cum dicitur privative, excludit omnes alios, ac proinde Capitulum Sede vacante, & omnes, qui non sunt Episcopi, quamvis jurisdictionem quasi Episcopalem habeant.

34. Secundò: Respondetur, quòd dato, & ad-

Barbosa.
Armilla.
Azor.
Lucerna.
Henriq.
Sanchez.
Rodrig.
Beja.
Sayrus.
Riccius.
Piascius.
Navar.
Guttierrez.
Barbosa.
Machado.

Declaratio
Cardinalium
Suar.

35. Tridenci
Regula juris
Baldus.
Bartolus.
Cardinal.
Covar.
Suar.
Sanchez.
35.
C. cum Di

missio quod dispositio illa Tridentini, licet Episcopis, transeat ad Capitulum Sede vacante, & quamvis haec dispositio Con. illi sit valde specialis, non inde rectè fit argumentum contra nos, Nam concessio, ac intelligentia unius privilegii ex similitudine, ac identitate rationis non est extendenda ad aliud privilegium, & ad alias personas; quòd probatur ex regulae juris, in 6. quae à jure communi exorbitant, minime sunt ad consequentia trahenda; idemque probatur ex c. finali de translatione Episcoporum. Et ratio est, quia privilegium non sumit suam efficaciam, ex similitudine, ac ex identitate rationis, sed ex voluntate concedentis, ergo parum refert, quòd datur eadem ratio; si deficit voluntas, seu de illa non constat, Ita Baldus, Bartol. Cardinalis, Covar. & alii, quos citant, ac sequuntur Suar. lib. 8. de legib. c. 28. num. 11. Sanchez lib. 8. de matrimon. disputatio. ne 1. num. 3.

Nec contra hoc obstat, quia Princeps cap. Cum dilecta de confirmatione utili. & inutili. ait: Nos ejusdem aequitatis similitudine provocari. Textus ibi loquitur de Principe, & Princeps, ut est Dominus legis ex similitudine, ac identitate rationis potest moveri ad aliquid faciendum, & dispensandum; nos verò loquimur de iudice, ac Doctore privato, qui non est Dominus legis, sed illi subditus.

QUESTIO III.

Duo Ecclesiastici se mutuo percusserunt in secreto, unus ab altero petiit absolutionem, an licite, & valde.

SUMMARIUM.

- 36 Proponitur casus.
- 37 Sex in praesenti inquirenda.
- 38 Varia Auctorum placita, & n. 39.
- 40 Quid sit occultum, seu secretum.
- 41 Ratio percussor Clerici vitandus ante sententiam iudicis, & n. 42.
- 43 Percussor Religiosum in initium prima tonsura in duplicem casum incidit.
- 44 Ad administrandum Sacramentum excepta Eucharistia, non est praemittenda confessio, & n. 45.
- 46 Cum cautela explicata possunt petere confessionem a Clerico licet agnoscerent ipsum fuisse in peccato.
- 47 Clerici percussor ante sententiam non vitandus, & n. 48. & 49.
- 50 Absolutio a censura potest dari extra confessionem, & n. 51. & 52.
- 53 Sicut & dispensatio voti potest dari extra confessionem.
- 54 Excommunicatus absolvens extra necessitatem, peccat mortaliter, sed non incurrit irregularitatem, & n. 55. & 56.

36. Duo Religiosi, vel unus Religiosus cum suo Praelato existens in quadam villa, in secreto manus violentas inter se iniecerunt, subditus facti poenitens petiit absolutionem à Praelato, qui revera habebat potestatem ad absolvendum; sicut & duo Clerici, ut factum contigit

contigit tempore Jubilaei magni, cum ludent, in rixam venerunt secreto, & multis percussoribus sibi invicem manus violentas iniecerunt, postea reconciliati unus ab altero petiit absolutionem.

37. Pro exacta solutione praesentis quaestiois sex inquirenda sunt. Primò: Quid sit occultum, seu secretum. Secundò: An ille, qui percutit monachum in initium prima tonsura, incurrit, in unam, vel duplicem excommunicationem. Tertio: An iste petens absolutionem ab eo, quem agnoscebat excommunicatum mortaliter peccat. Quarto: An iste sic excommunicatus valide possit dare absolutionem. Quintò: An extra confessionem valide possit dare absolutionem. Sextò: An supposito quòd iste absolvens sit excommunicatus, dans absolutionem, incidat in aliquam irregularitatem.

38. Sorbus.
Beja.
Portel.

Hanc quaestionem, de qua saepe consultus sum, tractant Doctores & valde diversimodè resolvitur; Sorbus Capucinus in suis annotationibus ad compendium verbo Absolutio ordinaria quoad fratres, §. sed si succederet. Ponit casum inter duos Religiosos superiorem, & subditum regularem Beja part. 4. Respons. Moral. casu. 6. Sequitur Sorbus, ponit casum inter duos clericos publicè se percussentes tempore Jubilaei, & uterque in hoc conveniunt, quod stante necessitate non habita copia alterius confessoris possunt licite se adinvicem absolvere à censura, & à peccatis, quia necessitas non habet legem; Sorbus addit, quod subdi us licite potest petere absolutionem à suo superiore; quod negat Portel. tom. 1. Respons. Moral. part. 2. casu 30. & valde diversimodè resolvitur, ut parebit ex dicendis.

39. De hoc jam dixi supra in hoc opusculo Resol. 27. quest. 4. num. 11. Quod magis hic iterum explicamus, quia agimus in praesenti de excommunicatione, & hic casus valde frequenter accidit: notorium ergo & publicum illud dicitur, ait Aragonius 22. quest. 102. art. 9. quod quinque personis patet. Mascardus de probationibus tom. 2. conclus. 1101. num. 18. requirit ut pateat septem. In qua sententia etiam est Zarola part. 1. Praxis dubio 5. & dubio 6. Ubi ad hoc ut aliquid dicatur notorium, requiritur sex, vel septem testes. Farinacius tom. de inquisitione quest. 21. n. 185. part. 2. & Avila de censuris part. 1. c. 6. disp. 2. dub. 4. In uno oppido ad faciendam rem notoriam, vult requiri decem, vel duodecim testes, & pauciores non sufficere; & addit Avila, quod in magna civitate plures requiruntur.

40. Communis tamen, & vera sententia est, quam in multis publicis conclusionibus defendi. Hujusmodi percussor Clerici, non est vitandus, ac habendus, ut notorius percussor Clerici ante sententiam iudicis, nam talis percussor Clerici, poterit dicere se fuisse ebrium, aut fecisse in sui naturalem defensionem, aut fuisse motum primò primum, aut alia similia, & insuper allegare in iudicio rumoris falsitatem, & ideo quòd non constat per iudicis sententiam illum percussorem nulla tergiversatione excusari, non est habendus ut notorius

percussor Clerici, & ideo non est vitandus ante sententiam iudicis, quo coram debet citari ad dicendum, ac allegandum pro se. Ita Covar. var. c. Alma mater part. 1. §. 2. n. 7. Sayrus de Sayrus. censur. lib. 2. c. 12. n. 18. Fagundes praecip. 1. lib. 2. c. 5. n. 12. Hurtado disp. 11. diff. 3. n. 10. Celestinus in compendio Theolog. Moral. art. 3. Diana. c. 9. diff. 3. Diana part. 3. tract. 5. Resol. 14. & part. 5. tract. 9. Resol. 61.

41. Ex quo colliges, raro contingere percussorem Clerici ita esse notorium, ut statim sit vitandus, ut non possit excusari aliquo juris remedio, ac proinde quòdian contra eum non profertur iudicis sententia, potest in foro interiori absolvi ab alio habente potestatem, sive ratione officii, sive per bullam, & in foro exteriori se habere tanquam non excommunicatum, ita Auctores proxime citati.

An percussor Monachum in initium prima tonsura, aut aliquo alio ordine, incidat in duplicem excommunicationem?

42. Ad hoc secundum quaestum, Respondent affirmativè, M Petrus Cornejo, in 3. part. tract. 5. de censuris disp. 5. sect. 5. quest. 5. & ultima. Suarez de censuris disp. 5. sect. 3. n. 15. Bonac. de censuris disp. 9. dub. ultimo quest. 3. Bonacina. Suar. Bonacina.

Nam percussio illa Monachi, & jam in initium tonsura, vel ordine, censetur duplex transgressio, una contra reverentiam debitam statui Clericali, altera contra reverentiam convenientem statui monachali, circumstantia autem monachi diversa est à circumstantia Clerici, cum una sit consecratio Clerici, alia monachi; & una non sit connexa, nec subordinata cum altera; unde inferunt citati Doctores, quod ille, qui percutit sacerdotem, qui simul est Diaconus, & subdiaconus, non incurrit plures excommunicationes, circumstantia enim sacerdotis, & Diaconi non mutant speciem in hoc casu sed accidentaliter se habent ad transgressionem legis, quae solum spectavit reverentiam status Clericalis, non verò ordinem, quo quis est initiatus.

An sacerdos, qui commisit peccatum mortale teneatur confiteri ad administranda alia Sacramenta.

43. Tertium propositum, An petens absolutionem ab eo, quem agnoscebat excommunicatum peccat mortaliter? Respondet Portel. citatus n. 3. quod ille qui petiit absolutionem ab altero percussore, peccat mortaliter, contra charitatem petendo ab illo absolutionem, si habebat alterum à quo poterat, & non habebat urgentem necessitatem absolutionis, neque à quo petebat, erat proprius Praelatus obligatus ad absolutionem dandam, quia quilibet ex charitate tenetur evitare damnum spirituale alterius; & petendo absolutionem ab altero impedito, & excommunicato erat causa damni spiritualis seu peccati mortalis illius.

44. Tamen dico quòd etiam extra casum necessitatis petens absolutionem ab altero, cum quo se excommunicavit, vel quia Praelatus est; seu quia

Aragonius.
Mascard.
Zarola.
Farinac.
Avila.

Portel.

40.